

ALL COPS ARE BIKERS

Ένα κείμενο
για το νέο ρόλο
της αστυνόμευσης
στις γειτονιές
της πόλης

Ιούνης 2018

Ένα νέο περίεργο είδος έχει κάνει την εμφάνιση του στην πόλη του Ηρακλείου: Οι ποδηλατόμπατσοι

Πρόκειται για μία νέα μονάδα μπάτσων που θα κυκλοφορούν περιπολώντας κεντρικούς δρόμους της πόλης κατά τη διάρκεια της μέρας. Όσοι τους έχουν πετύχει εν ώρα καθήκοντος, το πρώτο συναίσθημα που τους γεννάται είναι ένα αμήχανο γέλιο. Όλοι αναρωτιούνται που είναι τα οχήματα μεγάλου κυβισμού, που είναι οι μεγάλες μηχανές, που είναι ο βαρύς εξοπλισμός και που είναι το βαρύ μπατσικό τους βλέμμα. Αντί αυτών, βλέπουμε κάτι χαμογελαστούς τύπους με εφαρμοστές λευκές στολές, σορτσάκια και εξοπλισμό λες και πηγαίνουν σε πικ-νικ. Μήπως χάλασε η ελληνική αστυνομία ή μήπως συμβαίνει κάτι άλλο;

Τα αθλητικά παιδιά εν ώρα υπηρεσίας, κάνοντας τους πρώτους φίλους

Background:

Οι ποδηλατόμπατσοι, όσο γελοίοι και αν δείχνουν, στην πραγματικότητα εξυπηρετούν μία πολύ βασικότερη ανάγκη, αυτή του κράτους για συνεχή αστυνόμευση στην πόλη. Δεν είναι η πρώτη φορά που θεσπίζεται ένα αστυνομικό σώμα που δεν έχει τα χαρακτηριστικά του κλασικού τραμπούκου μπάτσου, αλλά αυτά του χαμογελαστού και εξυπηρετικού, που σκοπός του δεν είναι η καταστολή αλλά η πρόληψη. Δεν έχουν περάσει ούτε πενήντα χρόνια από τότε που δύο πανεπιστημιακοί στην άλλη μεριά του ατλαντικού ισχυρίστηκαν ότι το μέλλον της αποτελεσματικής αστυνόμευσης στην πόλη είναι να κυριαρχήσει η γνώμη ότι η αστυνομία δεν είναι ένα αποξενωμένο από την κοινωνία σώμα, αλλά κομμάτι της. Οι Γουίλσον και Κέλλινγκ, στο συγγραφικό έργο που έχουν παράγει, μας κάνουν σαφές ότι το πρόβλημα στις γειτονιές δεν είναι το βαρύ οργανωμένο έγκλημα αλλά η μικρή και άτυπη παραβατικότητα. Στόχος της

αστυνομίας πρέπει πλέον να είναι οι γκραφιτάδες που "βανδαλίζουν" τους τοίχους, οι μεθύστακες, άστεγοι και τοξικομανείς που χαλάνε την εικόνα των πεζοδρομίων, οι νεαροί και νεαρές που αράζουν σε πάρκα και πλατείες και γενικά όσοι δε συμβαδίζουν ή εχθρεύονται τα πρότυπα του νομοταγή και φιλήσυχου πολίτη. Από το έργο τους που παραμένει μέχρι σήμερα γνωστό ως Θεωρία των Σπασμένων Τζαμιών¹, καταλήγουν ότι οποιαδήποτε αντικοινωνική συμπεριφορά υπάρχει και παίρνει έκταση μέσα σε μια γειτονιά είναι η πηγή που δημιουργεί και τροφοδοτεί το βαρύ οργανωμένο έγκλημα. Η λύση που προτείνουν στις αρχές για να αντιμετωπιστεί αυτό το πρόβλημα είναι πεζές περιπολίες αστυνομικών οι οποίες θα καταστέλλουν από τη ρίζα οποιαδήποτε αντικοινωνική (πολλές φορές μη παραβατική) συμπεριφορά, ενώ παράλληλα θα χτίζουν μία άμεση σχέση με όσους τους βλέπουν με καλό μάτι στη γειτονιά, δηλαδή μαγαζάτορες και μικροαστούς ρουφιάνους.

Στην πόλη όμως υπάρχουμε και εμείς

Εμείς που προσπαθούμε να επιβιώσουμε μέσα στην πολύεξοδη και γεμάτη καταπίεση καθημερινότητα. Σχολή, σχολείο, φροντιστήρια, δουλειά είναι η ρουτίνα που μας εξοντώνει. Αφραγκίες, τραμπουκισμοί από μπάτσους και κάθε λογής φασίστα, σεξιστή και ομοφοβικό είναι η πραγματικότητα με την οποία ερχόμαστε κάθε μέρα αντιμέτωποι. Απέναντι σε όλη αυτή τη σαπίλα, εμείς προσπαθούμε να επιβιώσουμε. Τα βγάζουμε πέρα διεκδικώντας τον χώρο και τον χρόνο μας μέσα στην πόλη. Κάθε Σαββατοκύριακο τα πάρκα, οι πλατείες, οι πεζόδρομοι ακόμα και άκυρα παγκάκια αποκτούν ζωή από παρέες. Παρέες αντρών και γυναικών, ντόπιων και μεταναστών που έχουν ένα κοινό τρόπο αντίληψης για την κοινωνία και τις ανθρώπινες σχέσεις. Είμαστε εμείς που ντυνόμαστε περίεργα, ακούμε πανκ και

χιτ χοπ, βάφουμε συνθήματα σε τοίχους, πηγαίνουμε γήπεδο και δεν γουστάρουμε ή δεν έχουμε τα λεφτά να διασκεδάζουμε σε μαγαζιά. Παρέες που σχηματίζουμε από ανάγκη. Από την ανάγκη μας στον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο που έχουμε, να τον περνάμε με δικούς μας ανθρώπους που έχουν τα ίδια βιώματα και προβλήματα με εμάς. Διεκδικούμε δηλαδή τον δικό μας δημόσιο χώρο, γι αυτό και δημιουργούμε πρόβλημα. Δε προσαρμοζόμαστε στα πρότυπα του μικροαστού-νοικοκυραίου που μας πλασάρει το κράτος και τα αφεντικά. Γι αυτό μας κατηγορούν ως άτυπους παραβάτες και γι αυτό δεχόμαστε καθημερινά την καταστολή τους.

Ο ρόλος του ποδηλατόμπασου:

Θεωρίες σαν αυτή που παρουσιάσαμε παραπάνω υπάρχουν για να εφαρμόζονται και το ελληνικό κράτος δε θα άφηνε ποτέ μια τόσο λαμπρή θεωρία έξω από τα σχέδια του. Παρότι το κράτος ισχυρίζεται ότι το αντικείμενο των αθλητικών μας φίλων με τα ποδήλατα θα είναι μόνο οι κλήσεις και οι τουρίστες, τα στατιστικά καταπολέμησης παραβατών είναι εξαιρετικά. Όπως αναφέρεται στη σελίδα του Αθήνα9.84², μόνο μέσα στο 2017, οι ποδηλατόμπασοι της Αθήνας προχώρησαν σε:

- 1074 ελέγχους ατόμων
- 69 προσαγωγές
- 9 συλλήψεις

Με άλλα λόγια αποτελούν ένα πλήρως ενεργό και λειτουργικό κομμάτι της ελληνικής αστυνομίας που συνδυάζει φιλική εικόνα και καταστολή. Θα είναι οι ήρωες των επιχειρηματιών, κρατώντας τους δρόμους καθαρούς από όσους χαλάνε τη βιτρίνα του μαγαζιού και εμποδίζουν τα κέρδη. Θα προστατεύουν τη δημόσια και ιδιωτική περιουσία από νεαρούς που την "βανδαλίζουν". Θα αποτελούν ένα σώμα ικανό να επεμβεί και να περιθωριοποιεί τους ανεπιθύμητους, χωρίς οι πολίτες να νιώθουν ενοχλημένοι. Γιατί; Διότι ο μέσος αδιάφορος και ανασφαλής πολίτης θα τους ξέρει με το μικρό τους, θα τους χαιρετά και θα τους νιώθει ως φίλους και γείτονες, αντί για στρατιωτικοποιημένους τραμπούκους.

Προφανώς οι περιπολίες με ποδήλατα θα είναι πλήρως εναρμονισμένες με τα υπόλοιπα κομμάτια των μπάτσων με αποτέλεσμα μία καλά αστυνομοκρατούμενη πόλη. Χρόνια τώρα χτίζεται όλο αυτό το καθεστώς που ονομάζουμε "θεωρία των σπασμένων τζαμιών", "δόγμα μηδενικής ανοχής" ή όποιο άλλο όνομα εφεύρουν για να μας πουν ότι "το πρώτο και τελευταίο πράγμα που θα βλέπετε μέσα στην μέρα σας είναι μπάτσοι". Τα τελευταία χρόνια, όλο και περισσότεροι ΔΙΑδες και ΟΠΚΕ καταλαμβάνουν τις πλατείες και τα πάρκα μας, κάνουν αναίτιες ψαχτικές, προσαγωγές και τραμπουκίζουν. Οι ασφαλίτες κυκλοφορούν σε κάθε σημείο της πόλης, ενώ διάφορες πρωτοβουλίες "αγανακτισμένων" κατοίκων διαμαρτύρονται και ζητούν όλο και περισσότερη ασφάλεια. Τα ΜΑΤ έχουν στρατοπεδεύσει στην πλατεία Ελευθερίας και τα μπατσικά κάνουν τα κονέ τους στις καφετέριες.

Όλα αυτά τα λέμε επειδή αντιλαμβανόμαστε ότι κάτω από τα εκτυφλωτικά φώτα της πόλης, τους τουρίστες και τα ακριβοστολισμένα μαγαζιά δίνεται μία μάχη. Μία μάχη χαμηλής έντασης αλλά αδιάκοπη και συνεχώς αυξανόμενη. Τοίχο με τον τοίχο, στενό το στενό, πάρκο το πάρκο δίνεται μια μάχη για την πόλη και τελικά για την ίδια μας την ύπαρξη. Και εμείς δε σκοπεύουμε να χάσουμε.

Θα τα ξαναπούμε σύντομα...

Πηγές:

1. Σπασμένα Τζάμια, έκδοση από unfair play, Αρχείο 71
2. <http://www.athina984.gr/2018/05/23/tria-chronia-stin-athina-podilates-astynomiki/>

BELLUM URBI

αντιεξουσιαστική ομάδα στο Ηράκλειο
bellumurbi.blackblogs.org • bellumurbi@espiv.net